

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ ΚΘΒΕ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΚΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
04 ΦΕΒ. 2001

Αόρατες πόλεις

Οι «Αόρατες πόλεις», τίτλος δανεισμένος από το ομώνυμο βιβλίο του Ιταλού συγγραφέα Ιταλο Καλβίνο, ήταν η αφορμή μιας ιδιαίτερης εμπειρίας για τους χορευτές του Χοροθεάτρου του ΚΘΒΕ αλλά και για τέσσερις χορογράφους, την Αποστολία Παπαδαμάκη, τον Κωνσταντίνο Ρήγο, τον Μιχάλη Ναλμπάντη και την Πέρσα Σταματοπούλου. Χορογραφώντας την ίδια πάντα χορευτική ομάδα, οι χορογράφοι αυτοί κατέθεσαν ο καθένας από μία πόλη. Η καλλιτεχνική επιτροπή του Χοροθεάτρου, αναζητώντας ένα θέμα έξω από τα τετριμμένα, «που συνήθως παραπέμπουν

στην αρχαιότητα», επέλεξε την ευρύτερη έννοια της πόλης και μάλιστα δοσμένη σε διαφορετικές εκδοχές. Έτσι οι χορευτές έπρεπε μέσα σε μία παράσταση να υπακούσουν στο διαφορετικό ύφος του κάθε χορογράφου, περνώντας διαδοχικά από το ένα στίλ στο άλλο.

Επί της σκηνής αναπτύχθηκαν πόλεις από ανθρώπινες διαδρομές, ανάσες, εναγώνιες προσπάθειες, διεκδικήσεις, ανταγωνισμούς, μυρμηγκιές ανθρώπων μετακινούμενες στους δικούς τους παραλλήλους, διαγράφοντας τον δικό τους προσωπικό μύθο ή κινούμενοι σε συλλογικούς αρχαίους μύθους, σε μια πορεία

προς τη μεταμόρφωση, την ανάσταση, διαγράφοντας αόρατες σ' εμάς πόλεις.

Τα τέσσερα έργα που παρουσιάζονται κάτω από τον γενικό τίτλο είναι τα: «Ναυάγιο» του Κωνσταντίνου Ρήγου, «Φοίνιξ 700» της Αποστολίας Παπαδαμάκη, «Γκανιάν» της Πέρσας Σταματοπούλου και «Πόλις» του Μιχάλη Ναλμπάντη.

Για τη δική του πόλη ο Μιχάλης Ναλμπάντης μας είπε. «Σκεφτόμουν ότι πραγματικά πόλεις δεν είναι τα κτίρια, αλλά οι άνθρωποι που ζουν μέσα σ' αυτά, που κτίζουν όλα αυτά τα καβούκια, τα σπιτάκια, τις πολυκατοικίες,

Και αυτό που έκανα στη χορογραφία μου ήταν να κάνω τέσσερις πέντε μικρές ιστορίες ή καταστάσεις σχεδόν σπονδυλωτά, η μία να χώνεται μέσα στην άλλη. Πραγματικά είναι σαν να βλέπουμε μια μεγάλη πολυκατοικία με αναμμένα φώτα, όταν ο φακός εστιάζει ξαφνικά σ' ένα παράθυρο και ανακαλύπτουμε τελικά ότι σ' έναν τόσο μεγάλο χώρο υπάρχουν μεμονωμένες καταστάσεις και σχέσεις».

«Η πρώτη ιδέα», μας είπε ο Κωνσταντίνος Ρήγος, βγήκε από το ναυάγιο της Επανομής, που υπάρχει, όπως ξέρετε, σ' εκείνη τη μεγάλη παραλία. Σε μένα δημιουργεί κάποια γοη-

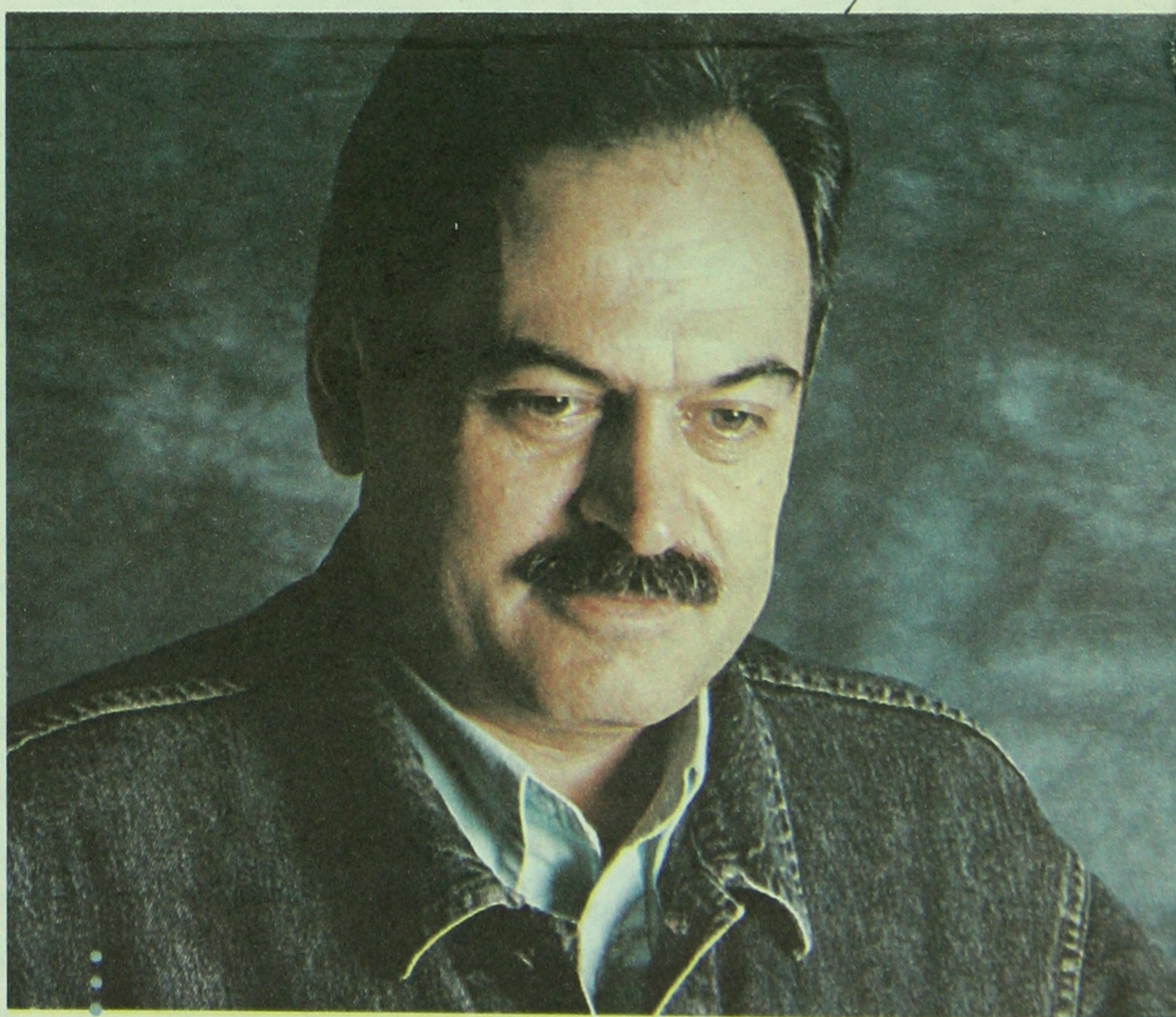

Η «Ψυχή» στη «Μεσόγειο»

Κύματα ελληνικού ροκ θα υποδεχθεί η «Μεσόγειος» της περιόδου, η νέα μουσική σκηνή απέναντι από την είσοδο του λιμανιού της Θεσσαλονίκης (Χάψα 2 και Καρατάσου). Την Παρασκευή 9 Φεβρουαρίου, στις 10 το βράδυ, το συγκρότημα «Ψυχή» του Άγγελου Μουρβάτη (φων.), οργάνωμένο από την Ξάνθη, θα δώσει μία συναυλία στην οποία θα παρουσιάσει κομμάτια από τους δύο δίσκους του σχήματος και νέες συνθέσεις, προμηνύματα ενός νέου δίσκου. Μαζί με τον Μουρβάτη παίζουν οι: Γιώργος Μασκαλίδης (κιθάρα), Βασίλης Μαθαβένης (μπάσο), Γιάννης Πανταζόγλου (πλήκτρα) και Μπάμπης Βαθσαμίδης (ντραμς). Τη συναυλία θα ανοίξουν τα «Χείλια του λουλουδιού», ένα νέο συγκρότημα από τη Θεσσαλονίκη, με δικά τους τραγούδια.

«Στον ίδιο χώρο»

Συνοικίες τα όνειρα, άνθρωποι που ανοίγουν τα παραθυρόφυλλα των σπιτιών τους, που αγαλιάζονται, άνθρωποι, ζώα, πουλιά και αυτοκίνητα, όλοι στον ίδιο χώρο. Η Βίκυ Βαλαχογιάννη καταργεί την προοπτική και με παιδική διάθεση δημιουργεί έναν έγχρωμο κόσμο, μικρό και μέγα. Η έκθεση «Στον ίδιο χώρο», με έργα ζωγραφικής, παρουσιάζεται στην γκαλερί του CEDEFOP, στην Πυλαία της Θεσσαλονίκης, και θα διαρκέσει μέχρι τις 16 Φεβρουαρίου.

«Οι δανειστές»

Μετά την επιτυχία της παράστασης «Οι σύντροφοι», η θεατρική Σκηνή του Βορρά επανέρχεται με ένα ακόμη αριστουργηματικό έργο του Στρίντμπεργκ, τους «Δανειστές». Άξονας, το αρχαιονικό τρίγωνο του μεγάλου Σουηδού συγγραφέα: μία σύζυγος και δύο σύζυγοι, πρόσωπα ευεπίφορα στο πάθος, γεμάτα ευαισθησία και σκληρότητα, αδυσώπητα στην ειλικρίνειά τους. Η παράσταση στο θέατρο Αυλαία ανεβαίνει σε μετάφραση Σοφίας Γεωργιάδου και Στέλλας Αρκάδη, σκηνοθεσία Τάσου Μηδάτζιου σε συνεργασία με την Τάνια Κίτσου. Τους ρόλους ερμηνεύουν οι: Τάσος Μηδάτζιος, Καίτη Σαμαρά και Γιώργος Καμπούρης. Οι παραστάσεις θα διαρκέσουν μέχρι τις 11 Φεβρουαρίου.

«Σονάτα κομπολογιών»

Έπειτα από δώδεκα χρόνια σιωπής ο Μανόλης Ξεδάκης (φωτ.) δημοσιεύει ένα επιλεκτικό πανόραμα διηγημάτων του και μικρών πεζών, που έχουν γραφεί στη διάρκεια των τελευταίων 25 χρόνων, αλλά και ανέκδοτα κείμενα. Το βιβλίο «Τονάτα κομπολογίων» θα παρουσιαστεί από το συγγραφέα την Παρασκευή 9 Φεβρουαρίου στις 8 το βράδυ στο βιβλιοπωλείο Ιανός, ενώ οι ομιλητές της εκδήλωσης θα είναι ο Κώστας Ζουράρις, πολιτειολόγος, ο Σπύρος Βούγιος, βουλευτής επικρατείας και καθηγητής του ΑΠΘ, και ο Θανάσης Γεωργιάδης, δημοσιογράφος και συγγραφέας.

τεία, και έτσι αρχικά αποφάσισα να γράψω ένα έργο γι' αυτή την περιοχή. Προχωρώντας κλείστηκα σε κάποιον εσωτερικό χώρο και χρησιμοποίησα το ναυάγιο μεταφορικά, για μια πόλη η οποία είναι κάτω στο βυθό και εκεί, σ' αυτή την πόλη, έχουν τελειώσει οι ζωές των ανθρώπων. Μετά αποφάσισα να κάνω ένα πιο κλειστό δωμάτιο, δημιουργώντας μια αίσθηση των ανθρώπων που ναυαγούν: αυτό δηλαδή που φαντάζομαι εγώ, ο πανικός, η αίσθηση της ασφυξίας και η αίσθηση να πιαστείς από κάποιον. Και πάνω σ' αυτό έφτιαξα κάτι που έχει να κάνει με τις ανθρώπινες

σχέσεις σ' έναν κλειστό χώρο. Ουσιαστικά, όμως, όλα αυτά έχουν γίνει στο παρελθόν, όταν αυτοί οι άνθρωποι έχουν αφανιστεί, έχουν πεθάνει, ενώ εμείς τους βλέπουμε σε φλας μπακ».

Η Πέρσα Σταματοπούλου με το «Γκανιάν» μάς μεταφέρει στον ιππόδρομο -αφού εκεί γκανιάν ονομάζεται το φαβορί, σε ένα χώρο όπου οι καταστάσεις ανεβάζουν την αδρεναλίνη. «Προσπάθησα να αποδώσω εικονικά και συναισθηματικά την ατμόσφαιρα του ιπποδρόμου και να τη συνδέσω με αυτήν μιας μεγαλούπολης, να δείξω τον ανταγωνισμό, ότι

όλοι τρέχουν συνέχεια, ότι φοράνε παρωπίδες, ότι είναι με νούμερα». Όσο για το τι σημαίνει σύμπραξη σε μια παράσταση, μας λέει: «Ο καθένας με το ίδιο ανθρώπινο υλικό που έχει φτιάχνει τη δική του ιστορία, η οποία είναι διαφορετική με του άλλου. Πρέπει να γίνονται συχνά τέτοια πράγματα, να ανοίγει λιγάκι το κύκλωμα του χορού».

Η Αποστολία Παπαδαμάκη μας εισάγει σε μια άλλη διάσταση, πολύ πέρα από τις καθημερινές μας κινήσεις, και συναντά την αέναη δρόμη και ανανέωση: «Το δικό μου έργο είναι εμπνευσμένο από τον Φοίνικα, που σύμφω-

να με το μύθο είναι ένα πουλί μοναδικό στον κόσμο, το οποίο κάθε 700 χρόνια αναγεννιέται μέσα από τις ίδιες του τις στάχτες. Τόσο στην ελληνική μυθολογία όσο και στην αιγυπτιακή και σε πολλούς άλλους λαούς, συμβολίζει την πορεία προς τη μεταμόρφωση, την ανάσταση. Αυτό τώρα βέβαια δεν είναι η περιγραφή του όλου πράγματος, αλλά απλώς μία αίσθηση. Οι χορευτές είναι μεταμορφωμένοι σε κάτι μεταξύ πουλιών και όντων, και πίσω υπάρχει ένα τρισδιάστατο βίντεο το οποίο συμβολίζει ότι όλοι οι πολιτισμοί μπορεί σε κάποιο σημείο να ταυτίζονται».